

העולם מות. והפרידה חיים
ממות, ובחטא זה גרם פרוז
להפריד אשה מבעלה, שהרי
קול מדבור לא נפרדים
לעולמים. ומי שמפריד קול
מדבור, מתאלם ולא יכול לדבר.
וכיון שנטל ממנו דבור, נתן
לעפר.

אמר רבי שמעון, כתוב (תהלים
לט) נאלמתי דומיה החשיתי
מטוב וכאבי נעפר. נאלמתי
דומיה, פסוק זה אמרה אותו
כנסת ישראל בגלות. מה
הטעם? בגלל שקול מנהיג את
הדבור, כיון שהיא בגלות. קול
נפרד ממנה, ודבור לא נשמע,
ועל זה נאלמתי דומיה וגו'. מה
הטעם? בגלל שהחשיתי מטוב,
שלא הולך קול אתה. וישראל
אומרים (שם סו) לך דומיה תהלה.
מה זה דומיה? זו תהלה לדוד,
שהיא דומיה בגלות ושותקת
בלי קול. אמר רבי יצחק, מה זה
לך? בגללך היא דומיה ושותקת
שהסתלק ממנה קול.

השרמה מההשממות (סימן ל"ה)
וברא מחיר יין וחלב (ישעיה נה).
מהו יין וחלב? מה ענין זה אצל
זה? אלא מלמד שהיין הוא
פחד, וחלב הוא חסד. ומפני מה
הזכיר יין תחלה? מפני שהוא
קרוב אלינו יותר. יין וחלב עולה
על דעתך? אלא אמר, דמות יין
וחלב: ע"כ.

ותקח מפריו הא תנין סחטה ענבים ויהבת
ליה וגרימו מותא לכל עלמא.
דהא אילנא דא ביה שריא מותא. והוא
אילנא דשלטא בליליא. (דף לו ע"ב) וכד
איהי שלטא כל בני עלמא טעמו טעמא
דמותא. אלא אנון בני מהימנותא מקדמי
ויהבו ליה נפשייהו בפקדונא. ובגין דאיהו
בפקדונא. אתהדרו נפשאו לאתרייהו. ועל

וגרימת לכל עלמא מותא. ואפרישת חיי מן
מותא. ובחובא דא גרים פרישותא לאפרשא
אתתא מבעלה. דהא קו"ל מדבור לא
מתפרשן לעלמין. ומאן דמפריש קול מדבור
אתאלם ולא יכיל למלא. וכיון דאשתקל
מניה מלולא אתיהיב לעפרא.

אמר רבי שמעון פתיב, (תהלים לט) נאלמתי
דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעפר.
נאלמתי דומיה. האי קרא כנסת ישראל אמרו
בגלותא. מאי טעמא בגין דקול מדבר ליה
לדבור. כיון דאיהי בגלותא קול אתפרש
מינה ומלה לא אשתמע ועל דא נאלמתי
דומיה וגו'. מאי טעמא בגין דהחשיתי מטוב
דלא אזיל קול בהדה. וישראל אמרי (תהלים סו)
לך דומיה תהלה. מאי דומיה, דא תהלה
לדוד. דאיהי דומיה בגלותא ושתיקא בלא
קול. אמר רבי יצחק מאי לך. בגינה איהי
דומיה ושתיקא דאסתלקא מנה קול.

השלמה מההשממות (סימן ל"ה)

וברא מחיר יין וחלב, (ישעיה נ"ה) מאי יין וחלב,
מה ענין זה אצל זה. אלא מלמד
שהיין הוא פחד וחלב הוא חסד. ומפני מה
הזכיר יין תחילה, מפני שהוא קרוב אלינו
יותר, יין וחלב סלקא דעתך, אלא אימא דמות
יין וחלב. ע"כ. (ער כאן מההשממות)

ותקח מפריו הא תנין סחטה ענבים ויהבת
ליה וגרימו מותא לכל עלמא.
דהא אילנא דא ביה שריא מותא. והוא
אילנא דשלטא בליליא. (דף לו ע"ב) וכד
איהי שלטא כל בני עלמא טעמו טעמא
דמותא. אלא אנון בני מהימנותא מקדמי
ויהבו ליה נפשייהו בפקדונא. ובגין דאיהו
בפקדונא. אתהדרו נפשאו לאתרייהו. ועל